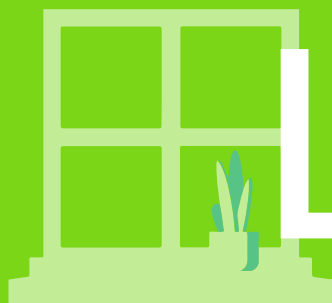

NÚMERO 1 | ABRIL DE 2021

LA FINESTRA

ESCOLA ANSELM CLAVÉ

DIBUIXOS

POEMES

RELATS

PASSATEMPS

SANT JORDI 2021

Feu una ullada a la nostra revista amb algunes de les creacions realitzades amb motiu de la celebració de Sant Jordi.

ÍNDEX

-Presentació.....	03
-Llegenda de Sant Jordi.....	04
-P3.....	05
-P4.....	07
-P5.....	09
-1r de primària.....	11
-2n de primària.....	13
-3r de primària.....	16
-4t de primària.....	19
-5è de primària.....	21
-6è de primària.....	23
-1r d'ESO.....	26
-2n d'ESO.....	28
-3r d'ESO.....	30
-4t d'ESO.....	33

PRESENTACIÓ

Famílies! Benvingudes a aquest nou espai creat per compartir amb vosaltres totes les experiències del nostre alumnat.

Avui donem la benvinguda a **La finestra**: un espai per compartir, fer escola i mostrar tot allò que forma part de l'Anselm Clavé, la nostra casa.

Volem donar el tret de sortida a la que serà, des d'ara, la revista oficial de l'escola i que entre tots, petits i grans, hem creat.

I us preguntareu... I què s'hi veu per **La finestra**?

S'hi veuen somnis, il·lusions i realitats. S'hi veu creixement, valors i estima. S'hi veu feina, un gran equip i molta dedicació...

Amb aquest primer número, especial Sant Jordi, us volem desitjar una molt bona diada de Sant Jordi. Esperem que gaudiu dels dibuixos, poemes, relats i passatemps que els i les nostres alumnes han preparat durant aquestes setmanes amb tant d'amor.

Una abraçada ben forta i, de nou... FELIÇ SANT JORDI!

L'equip humà de l'Escola Anselm Clavé

LLEGENDA DE SANT JORDI

El drac, amb el seu alè fètid i verinós, matava i engolia els ramats i amenaçava la vila. Els cavallers més valents van intentar donar-li mort, però el drac els vencia amb facilitat.

Davant del terror que el drac imposava a la vila i a tota la comarca, el rei va convocar tot el poble i van acordar donar a la bèstia un parell de bens cada dia, cosa que va calmar el drac i va deixar tranquils els montblanquins. Acabats els bens, li van donar bous i cavalls, i quan ja no disposaven de cap animal, van decidir que, per sorteig entre els habitants de la vila, cada dia li lliurarien una persona. La filla del rei era l'encarregada de fer el sorteig. Enmig de la plaça, voltada de tot el poble, la mà innocent de la princesa va extreure el nom del primer montblanquí destinat al sacrifici. Era el seu! Tothom va esclatar en plors, però la princesa va sortir a complir la seva sort. Es va acomiadar dels seus pares, de la gent de la cort i del poble, i se'n va anar cap al bosc, al cau del drac.

El bosc era bell i flairós, però la donzella no feia altra cosa que encomanar-se a Déu, tenint per ben arribada la seva hora. Però de cop i volta, es va sobtar de veure davant seu un jove cavaller, armat de cap a peus i cavalcant en un cavall blanc com una tofa de neu.

La princesa va pregar al cavaller que no s'exposés per ella a una mort segura. Ell li va dir que es deia Jordi i que venia d'altres terres per salvar-la. En aquell punt es va presentar el drac. La lluita va ser llarga. La bèstia bramulava, treia foc pels ulls, aixecava nuvolades de pols esbategant les ales, però el cavaller a la fi el va ferir sota l'ala esquerra, a l'indret on tenia el cor.

Lavors el cavaller va demanar a la princesa el seu cenyidor. El va agafar i amb aquella cinta va fermar el drac pel coll i va dir a la princesa:

-Preneu aquest lligam, el drac està vençut i us seguirà com un anyell.

Enmig de la plaça de Montblanc els esperava tot el poble. Amb un altre cop de llança, sant Jordi va rematar el drac, que en morir es va fondre a terra. I davant dels ulls admirats de tothom, allí on el drac s'havia fos, va néixer a l'acte un roser de roses vermelles com la sang. Sant Jordi va recollir-ne la més bonica i la va oferir a la princesa. I entre els crits de joia de tot el poble de Montblanc va sortir per la porta de la muralla, que encara avui és coneguda pel nom de portal de sant Jordi.

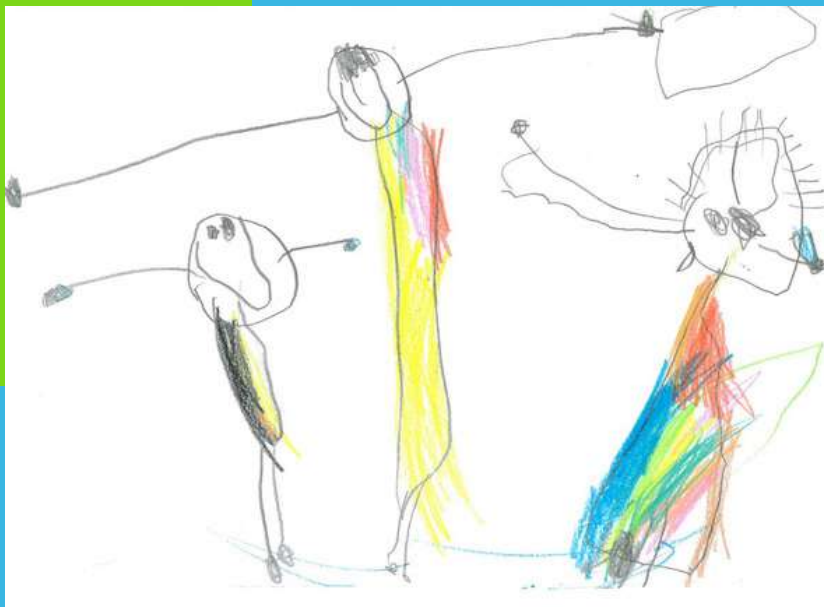
Paula Líría

Adrià Jiménez

Norah López

Marc Bueno

Teo Escalera

Emma Guijarro

Anaïs García

Eduarne IJiménez

Dafne Peñaloza

Yan bo Wang

Arnau Lucas

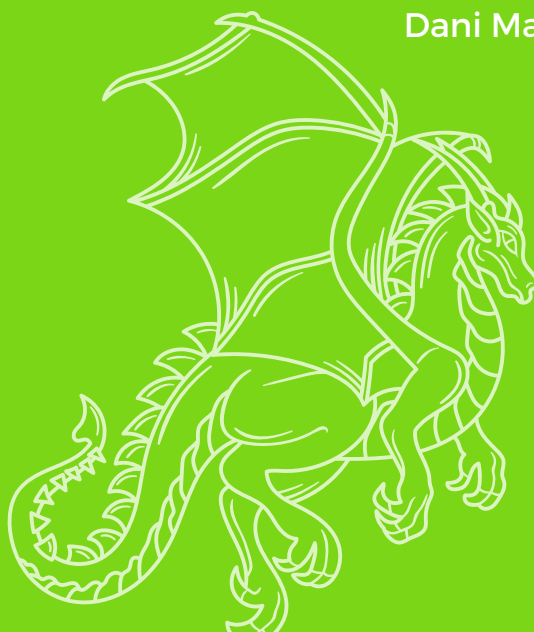
Náyade López

Dani Marín

Arya García

Estefanía López

Raúl Guerrero

Mario Pachón

Apolo Torrellas

TR DE PRIMÀRIA

Ariadna Expósito

Elena Tejero

Martí Castellet

TR DE PRIMÀRIA

Laia García

Marc López

Valeria González

2N DE PRIMÀRIA

Aitor García

Àlex García

Laya El Marnissi

Leire Liébano

Layan Olabi

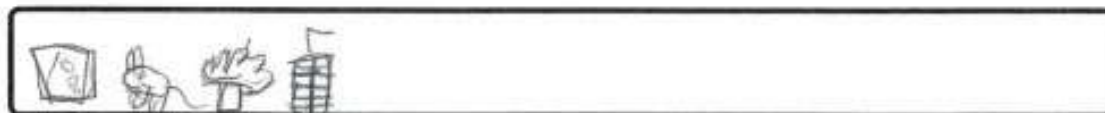
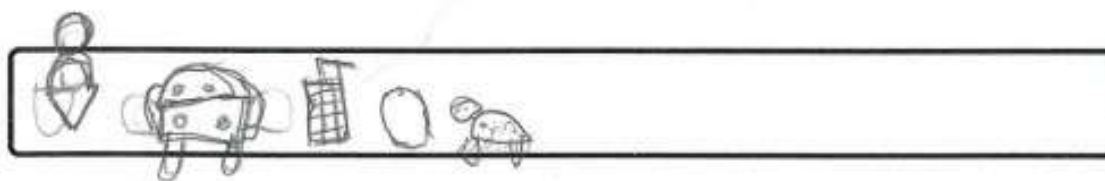
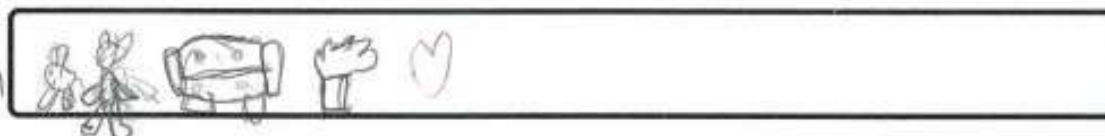
Irene Bolívar

JERÒGLIFIC

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M

N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z

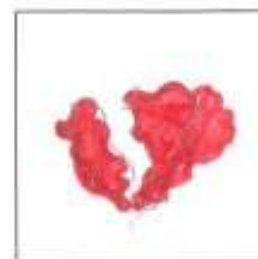
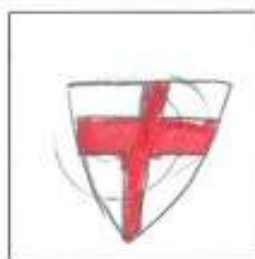
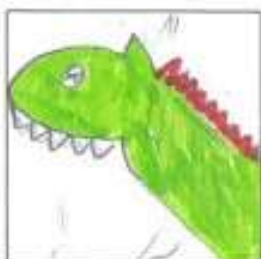
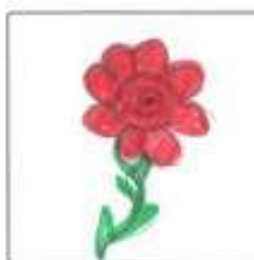
Burca les 5 diferències: St. Jordi

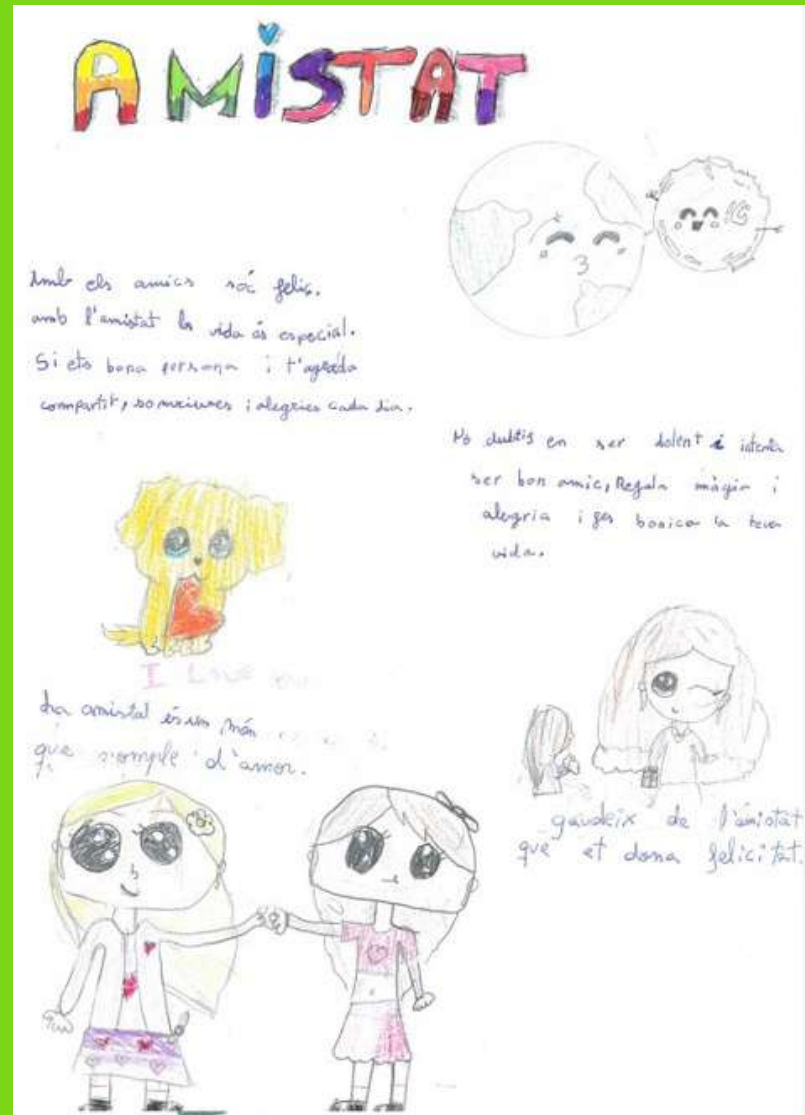
Sopa de lletres

Q	P	E	E	S	e	U	D
O	R	C	S	B	A	Z	R
L	i	i	P	X	V	U	A
D	N	F	A	Y	A	S	C
A	C	R	S	U	L	A	A
E	E	i	A	A	L	N	S
E	S	C	U	T	O	O	O
C	A	S	T	E	L	L	R

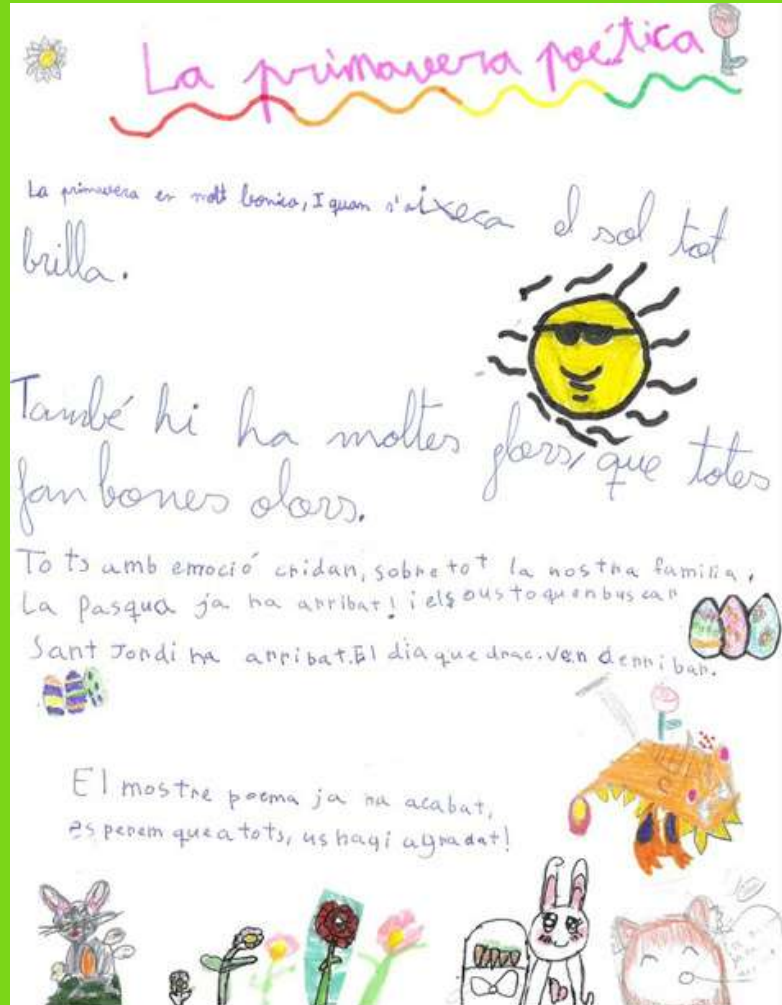

Adei Ruiz, Aina Villar,
Emma Arias i Olaya Cuenca

Cristina Viloria, Haoyu Ji
Leyre Martínez i Víctor Bolívar

Cindy Li, Cloe Ramírez, Kinan Olabi
Raghad Lazaar i Víctor Gómez

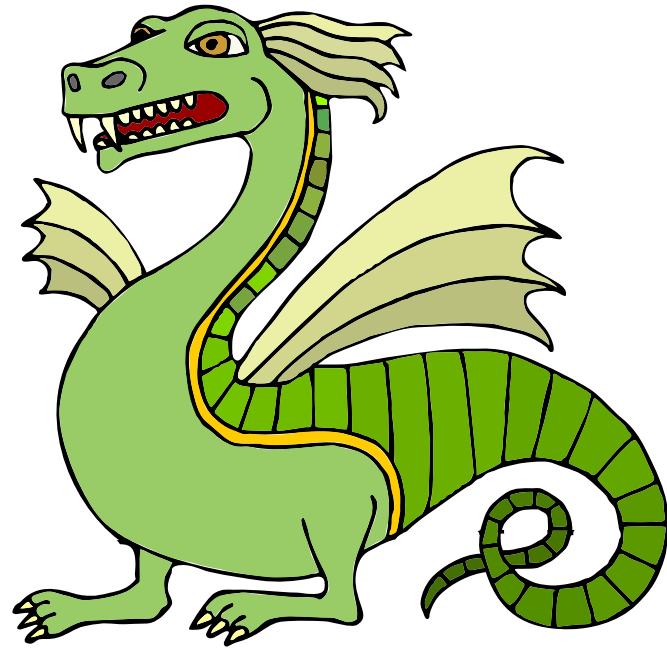
Un dia de primavera la reina Neus va rebre una carta del drac del poble. Deia que no quedaven ovelles per menjar, perquè se les havia menjat totes. Llavors, van agafar una capsa amb tots el noms del poble, inclòs el del príncep i la reina i van fer un sorteig. Al que li toqués havia de sacrificar-se pel poble. Li va tocar al príncep Joan i va haver d'anar a la cova del drac perquè se'l mengés.

En el moment del sacrifici va arribar Santa Jordina. La millor guerrera de tots els temps! Va agafar la seva espasa i va matar al drac, del drac va sortir una preciosa rosa vermella, va agafar la rosa i se la va donar al príncep i van estar junts per sempre.

Vet aquí una vegada un poble que es deia Clinubi. Un dia un drac va agafar a un noi i el va ficar a una cova molt alta que feia 5 metres i 90 centímetres. El van tancar amb una clau i el drac se la va empassar. Al cap de dos dies la seva germana Jordina va denunciar la seva desaparició. La gent del poble el va començar a buscar per tot el bosc i no el trobaven. La seva germana Jordina també el buscava quan de cop va veure un drac en una cova dormint.

Després d'un dia la germana es va posar una armadura i va agafar un escut i una espasa. Quan va sortir de casa va anar corrent al bosc. Va anar a la cova del drac, on estava menjant gallines i el noi cridava molt fort. El drac es volia menjar al noi, però va aparèixer la seva germana que es deia Jordina. Li va tallar un peu al drac. El drac es va enfadar i li va donar amb la cua en el cos i es va caure a terra. La Jordina ja estava farta del drac i li va clavar l'espasa a tota la panxa. Quan li va clavar l'espasa va sortir la clau de la cova. Va agafar la clau i li va obrir la porta al seu germà Adrià. Quan la Jordina va veure al seu germà Adrià li va fer una forta abraçada i la Jordina li va regalar la rosa que va agafar quan va morir el drac. El seu germà li va donar les gràcies, també li va fer una abraçada ben forta i van marxar a casa seva.

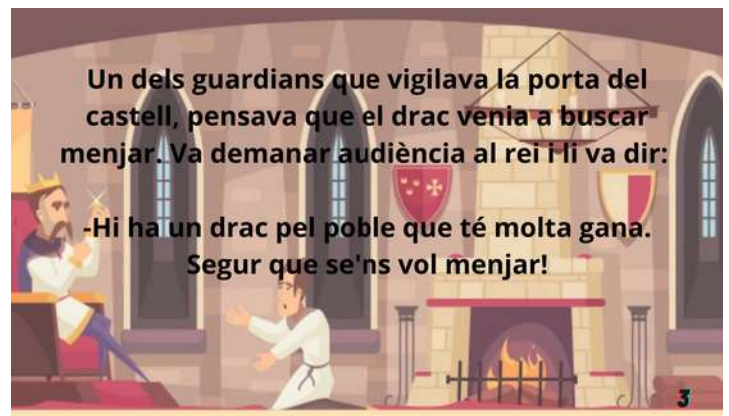
Escola Anselm Clavé: 6è primària Autora: Doaa Essadik

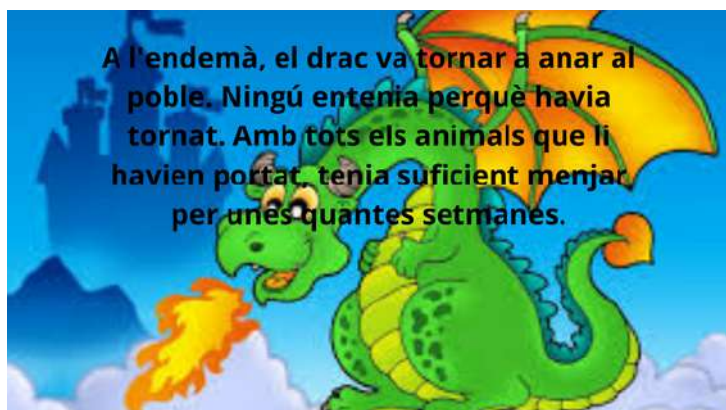
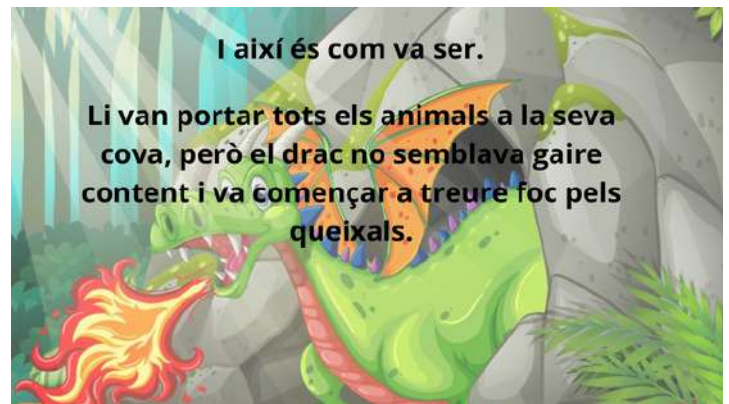
En aquest poble hi havia un drac.

2

3

Finalment, van decidir que posarien en una bossa el nom de totes les persones del poble, i cada dia agafarien un paper. A la persona que li toqués, la portarien a la cova del drac.

Al dia següent, el rei va ficar la mà dins la bossa, va agafar un paper, el va obrir i... posava el nom de la princesa.

Van acompanyar la princesa fins la cova del drac.

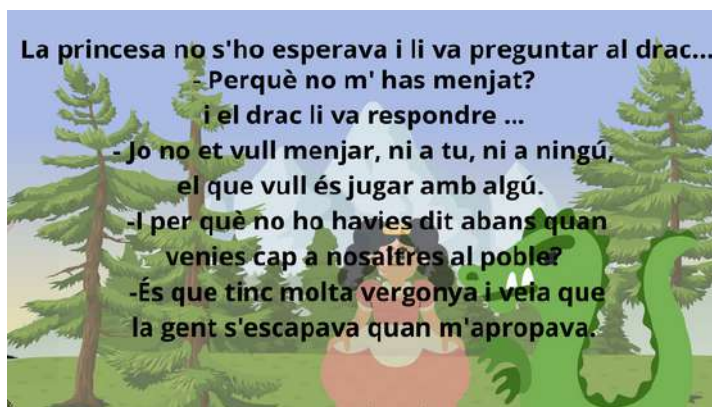
El rei i la reina estaven molt tristos i la princesa també, però van acceptar el seu destí. La princesa s'havia de lliurar al drac.

La princesa va entrar a la cova i el drac se la va quedar mirant. Ella estava quieta, esperant el seu tràgic destí.

El drac va anar corrents cap a la princesa i ella, molt espantada va tancar els ulls. De cop, va notar una forta i càlida abraçada.

La princesa no s'ho esperava i li va preguntar al drac...
- Perquè no m'has menjat?
i el drac li va respondre ...
- Jo no et vull menjar, ni a tu, ni a ningú, el que vull és jugar amb algú.
- I per què no ho haves dit abans quan venies cap a nosaltres al poble?
- És que tinc molta vergonya i veia que la gent s'escapava quan m'apropava.

Finalment, la princesa, va proposar d'anar al poble i explicar a la gent que el drac era bo. Només volia passar l'estona amb ells i tenir molts amics

Quan la princesa i el drac anaven cap al poble, va aparèixer Sant Jordi amb el seu cavall i li va dir...
- Princesa, he vingut a salvar-te!
La princesa li va dir...
- No cal valent cavaller! El drac no és dolent i no se'm volia menjar!

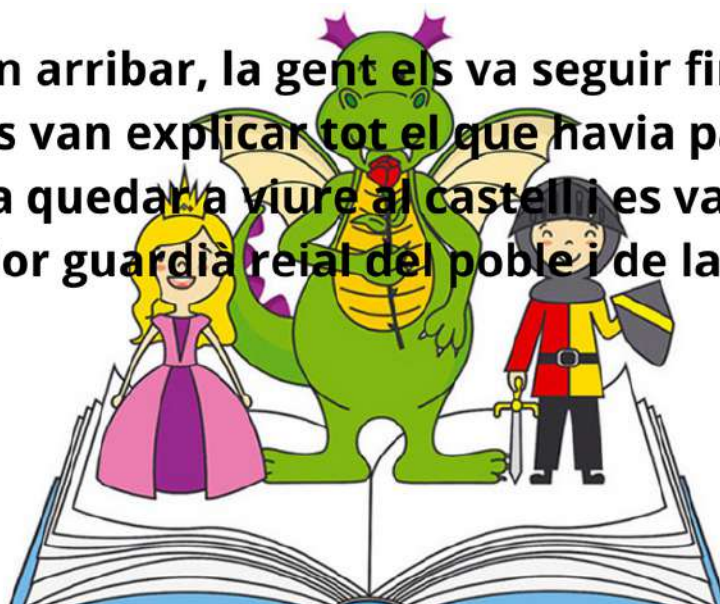

La princesa i Sant Jordi van tornar al poble amb el drac.

Quan van arribar, la gent els va seguir fins la plaça i allà els van explicar tot el que havia passat. El drac es va quedar a viure al castell i es va convertir en el millor guardià reial del poble i de la comarca.

Un miracle de Sant Jordi

Un dia, estava caminant pel bosc i, de sobte, vaig veure una preciosa flor que em va recordar molt a ell.

És idèntica, és groga com els seus llargs i rinxolats cabells, per no parlar dels seus ulls blaus i profunds com l'oceà...

Va haver-hi un dia, a Sant Jordi, que vaig voler regalar-li una rosa, però les coses se'm van complicar una mica. Quan vaig anar a la floristeria, em van dir que se li havien acabat totes les roses i que les que havien demanat no arribarien a temps. Jo em vaig decebre molt, perquè volia una rosa.

Vaig fer tot el possible per regalar-li alguna cosa el dia de Sant Jordi, però no volia que fos un llibre, perquè sé que no li agrada llegir. Així que vaig decidir seguir buscant.

Durant tot el dia de Sant Jordi, vaig estar buscant i buscant per totes les floristeries del poble.

Al final, vaig trobar una flor blanca molt bonica i vaig pensar que era la indicada però...

Al dia següent quan li vaig donar, es va posar a esternudar i li van començar a picar els braços. Va veure que estava molt nerviosa.

Em va dir:

- Tranquil·la, sé que t'has esforçat molt per aconseguir aquesta flor, així que admiro el teu esforç i, encara que no ho creguis, a mi també m'agrada i em sembles molt guapa.

En aquell moment, el cor em va començar a bategar més ràpid que mai.

Després, em va fer un petó i va marxar cap a casa seva. Jo també vaig marxar cap a casa perquè ja era tard. Estava més feliç que mai!

Vam estar durant uns mesos sortint, fent coses junts, passant estones...

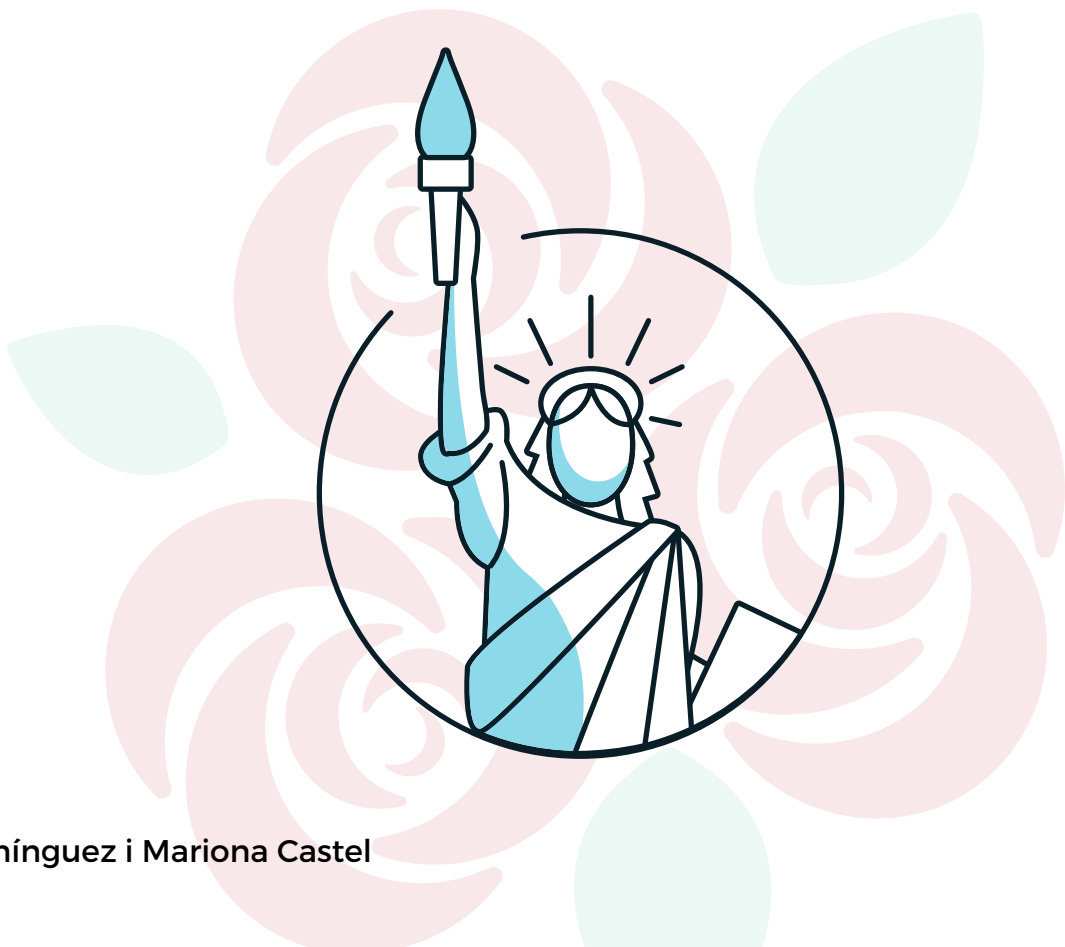
De nou, tornàvem a estar a la diada de Sant Jordi i, aquest any, li vaig regalar la flor que vaig trobar al bosc el dia abans de començar a sortir. Ell també em va fer un regal. Em va regalar un llibre que em feia molta il·lusió ja feia un temps.

Passats uns mesos ell va marxar a estudiar fora de Catalunya, als Estats Units, i ens vam haver de separar.

Durant un temps, vaig estar tan trista que semblava un arbre ploraner. La meva família i els meus amics m'intentaven animar però era impossible.

De nou, tornem a estar a Sant Jordi. Jo pensava en què enviar-li com a regal i sorprendre'l.

Però la sorpresa me la vaig emportar jo en veure que, aquell mateix matí, es va presentar a la porta de casa meva amb un enorme ram de flors. Vam passar tot el dia junts. Aquella mateixa tarda vaig pensar que marxaria a casa, però em va tornar a sorprendre. De pressa i corrents, em va dir que preparés les maletes per marxar un cap de setmana al seu apartament, als Estats Units, concretament a Nova York. A l'endemà d'arribar, em va portar al cap d'amunt de l'Estàtua de la Llibertat. Mentre veiem les vistes de Nova York des d'allà, ell es va posar darrere meu, em va tocar l'espatlla i quan em vaig girar, es va agenollar davant meu, es va treure una petita caixa vermella de la butxaca i, mentre em deia que si em volia casar amb ell, l'obria i es començava a veure un preciós anell de plata amb una pedra preciosa. Jo li vaig dir que sí, però que ens caséssim una mica més endavant. Passat un any, més o menys, ens trobem caminant el meu pare i jo cap a l'altar, mentre veig al meu futur marit plorant d'alegria.

La nostra història

Després de molts cursos al Sant Joan, vaig decidir canviar-me d'escola. Volia canviar d'aires, ho necessitava.

El primer dia que vaig arribar al nou institut, estava i em sentia sola: no coneixia a ningú, no sabia on estaven les classes, Secretaria, en definitiva, tot era nou per a mi

De sobte, entre mig de tota la gent, el vaig veure: tenia els ulls blaus, dessuadora negra, els pantalons grisos, cabell ros i un somriure que me'n recordaré tota la vida. Em vaig quedar embadalida mirant-lo i com no es va adonar, no vaig voler donar-li molta atenció, però ja era massa tard, s'estava dirigint cap a mi amb la seva mirada fixa en els meus ulls. D'alguna cosa estava segura, la seva primera impressió havia estat bona i, sense adonar-me, ja estava al meu costat.

-Hola, ets nova, oi?

-Emm.. sí, tu portes molt temps a aquesta escola?

- Sí, porto força temps, es podria dir que tota la meva infantesa. Necessites ajuda?

Et porto a alguna classe?

- Sí, merci. T'estaria molt agraïda.

- A quina classe vols que et porti?

- Doncs.. encara no m'han dit ni donat el meu horari.

- D'acord, llavors suposo que la primera parada és Secretaria.

- Suposes bé.

Fins ara, tot sigui dit, el noi sense nom estava sent molt agradable. No sé si era per llàstima o per amabilitat, però em conformo.

- I com et dius?

- Em dic Lucas però tothom em diu Luck.

Després d'una estona xerrant, sense adonar-nos, ja m'havia ensenyat tota l'escola, i si us o estàveu preguntant com és que ens van deixar perdre algunes classes, de camí a Secretaria ens vam trobar el director. I Lucas, perdó Luck, li va preguntar amablement que si ens donava permís. El que més em va agradar de tota l'escola és una mena de passadís d'arbres de fulles blanques que hi ha al pati de radera.

Aquell mateix dia ens vam adonar que la majoria de classes les teníem junts, la veritat és que no m'ho esperava, simplement no podia creure que hagués tingut tanta sort. Una estona després em va demanar el meu número de telèfon, i no dic mentides si us explico que gairebé caic desplomada a terra. Setmanes després, tot anava de luxe, però em vaig quedar de pedra quan em va explicar la seva situació familiar. També em va estar dient que, tot i que era popular, no i tenia gairebé amics de veritat.

Els dies van passar a setmanes i les setmanes a mesos i, de cop i volta, ja només quedaven 3 setmanes perquè s'acabessin les classes. Un dia, cap a les sis de la tarda, Luck em va venir a buscar a casa, em va embenar els ulls i amb la seva ajuda em vaig pujar al seu cotxe. Jo, com no, al no agrada-rme les sorpreses, em vaig intentar treure la bena dels ulls però lamentablement no vaig aconseguir veure res. A l'arribar, em va donar una sorpresa al veure que m'havia portat a un parc, allà va ser on em va explicar que s'estava plantejant canviar-se d'institut. Em vaig posar una mica trista, no ho nego, però vaig continuar com si res.

Vam tornar al cotxe i, un cop a casa meva, em vaig posar un pijama i vaig anar-me'n a dormir. Al dia següent, em vaig aixecar del llit i em vaig sorprendre al veure una carta a la meua taula amb el seu nom la qual deia: "Sento deixar-te així, però crec que és el millor per als dos perquè, com ja saps, a causa dels problemes dels meus pares han decidit mudar-se, i per més que ho he intentat no hi ha manera de quedar-me. Que sàpigues que sempre et portaré a la meua memòria i cor com la noia simpàtica, agradable i guapa de la que em vaig enamorar. Signat, Luck". No m'ho podia creure, suposo que totes les històries tenen un final i aquest és el final de la nostra.

SAEL EL CELESTIAL

Eric Gouka

Adrià Guerra

Un dia, a la Gran Bretanya de l'època medieval, un cavaller, Sael, va començar un viatge sense rumb. Sael, era un cavaller molt humil i vivia a un poble de baixa classe social. Es guanyava la vida defensant al seu poble. Era un bon cavaller, acostumava a guanyar tots els enfrontaments i era l'heroi del seu poble, però mai va ser reconegut pel seu rei, el rei Edgar. El seu poble es deia Partinus, un petit poblat als afores del regne, formava part del regne, però estava una mica oblidat per part del rei, llavors ell no sabia res d'en Sael. Un cavaller reial passava pel seu poble i va veure a Sael lluitant contra un invasor i va quedar sorprès. Li va dir al rei que l'havia d'incloure en els cavallers reials, i això va fer el rei. El fill del rei, el príncep Destra, era el més respectat del regne i era l'autoproclamat millor cavaller. Al cap d'uns dies, en Sael, va ser convidat a un duel contra en Destra i en Sael va humiliar públicament al príncep. La majoria dels nobles no coneixen a Sael, ja que venia d'un poble molt petit i de classe social molt baixa i Destra es va enfadar per haver perdut contra ell. El rei es va empipar amb Sael, perquè un noi que venia del poble oblidat havia guanyat al millor cavaller del seu regne, que a sobre era el seu fill. Destra va demanar una revenja i ho va demanar al seu pare, però no li va concedir, perquè no volia que Destra tornés a perdre. Destra va convèncer al seu pare per enganyar a Sael, li van dir que l'enfrontament seria a les vuit mentre que a la cort es va anunciar a les cinc de la tarda. A més, el rei Edgar va anunciar que el perdedor seria desterrat. Sael estava a Partinus, llavors no es va assabentar d'això. Ell va veure la revenja com una oportunitat de ser reconegut pel rei, però quan va arribar li van fer saber que estava desterrat. La trampa d'en Destra va funcionar, llavors, va tornar al seu poble a buscar les seves coses i la gent li mirava malament perquè va quedar com un covard a tot el regne i ell era el màxim exponent de Partinus i el rei va anunciar a tot el regne que Sael no es va presentar. A en Sael no li quedava més remei que marxar, llavors, va començar un viatge sense rumb.

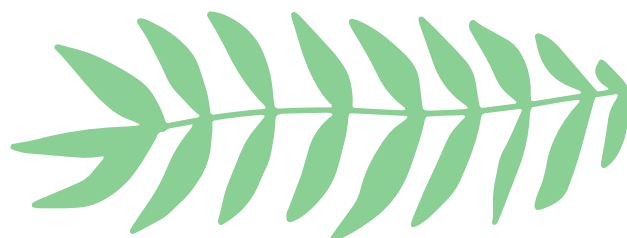

(Casa d'en Sael)

Va marxar amb el seu cavall, Spotter, i van seguir un camí fins que van trobar un home, que li va dir on es trobava el poble més proper. Van arribar i el primer que van veure va ser una noia amb els cabells rossos quasi blancs i uns bonics ulls blaus batent-se en un duel. En acabar el combat Sael es va apropar i li va dir que lluitava molt bé i li va preguntar pel seu nom. La noia es deia Gaiel, era una noia molt amable i molt alegre així que va estar parlant una estona amb en Sael. Aquest li va explicar el que li havia passat i Gaiel va empatitzar una mica amb ell perquè, el seu rei tampoc era molt bo. Li va explicar que el seu rei no volia que la Gaiel sigues una cavallera reial, només perquè era una noia. Ella sempre li oferia duels a tots els cavallers reials i li demanava al rei que li deixés ser una cavallera i, encara que lluités molt bé, no li tenien en compte per ser una dona. En Sael va passar la primera nit a aquell poble i l'endemà va anar a parlar amb el rei. Li va comentar tot el que li havia dit la Gaiel i que no li semblava bé el que ell estava fent. Aleshores, en Sael, li va desafiar al rei a un duel on, si en Sael guanyava, el rei s'hauria d'enfrontar a la Gaiel. El rei va acceptar, ja que no coneixia a en Sael i va cometre un gran error per la seva part, ja que en Sael mai havia perdut un combat i aquest no seria excepció. El rei no s'ho esperava i va arribar el torn de la Gaiel, que també va guanyar al rei i li va demostrar que les noies també poden ser bones cavalleres. Després d'això, en Sael va fer reflexionar al rei i va acceptar a Gaiel com a cavallera reial. En Sael va passar uns dies a aquell petit poble fins que van arribar rumors d'un poble proper que deien que un llac misteriós s'il·luminava i es podia veure una espasa clavada al fons. Va decidir que aniria en cerca d'aquella espasa i la Gaiel va decidir acompanyar-li. Van anar al poble a la recerca de més informació fins que van arribar. Estaven a Hobbes, un poble conegut perquè hi vivia un erudit conegut a tota la Gran Bretanya, Archer, un home molt culte i molt important a l'època, i justament va ser ell qui va escampar els rumors del llac. Sael va anar preguntant als habitants fins que van arribar a parlar amb Archer. Van estar parlant una estona i l'erudit els hi va dir que el llac es trobava a dalt d'una muntanya i que no seria fàcil aconseguir l'espasa, però els dos viatgers van decidir que anirien a comprovar si era veritat.

Van començar el camí i no es van trobar cap complicació fins que van arribar a un pont on hi havia dos guàrdies armats. Els hi van preguntar si podien passar, però els guardians no van dir res, només van creuar les seves llances per tal que no puguin passar. Van intentar parlar amb ells, però com no contestaven van passar a l'acció. Cadascú es va encarregar d'un guàrdia i van vèncer fàcilment. Una vegada van creuar el pont van començar a pujar la muntanya. Ara sí que van tenir complicacions per què van trobar altres cavallers i alguns cercatresors que els van intentar matar per tal de quedar-se amb l'espasa, però tots van ser derrotats. Van arribar a dalt de la muntanya i els esperaven dos guàrdies que protegien una gran porta, aquests els hi van dir que aquella zona on volien accedir era el claustre sagrat, una zona rigorosament protegida d'ençà que el llac va començar a manifestar llums, sorolls i els reflexos de l'espasa. Gaiel i Sael van haver de lluitar contra els guàrdies perquè l'accés era prohibit, però ells estaven entestats en què aconseguirien l'espasa. Sael i Gaiel estaven dominant el combat, però es van adonar que els guardians es regeneraven, no els hi afectaven els atacs. Al cap d'una estona els guàrdies van deixar lluitar i van confessar que eren àngels i que els rumors eren certs. Van dir que aquella espasa era l'espasa d'Odín i que cada 1000 anys, Odín, deixava caure la seva espasa en cerca d'algun hereu i que a aquest mil·lenni coincidia que va caure a sobre d'aquella muntanya. Els àngels eren qui decidien qui podia passar i qui no i van decidir que tots dos eren aptes per intentar la prova celestial. Van arribar al llac, però no van notar res estrany, i els dos van quedar molt decebuts, quan es van girar per marxar van escoltar una veu. Aquesta era la veu del guàrdia protector de l'espasa, Byron. Aquest els hi va dir que havien arribat a la prova final, la prova celestial. La prova consistia a derrotar un dels monstres més poderosos de l'infern, el rei ogre i Byron el va invocar. Els dos cavallers no es van intimidar i van fer tot el possible per vèncer a l'ogre, però aquest era massa poderós per ser vençut per dos mortals i durant el combat Gaiel es va torçar el turmell i no va poder esquivar un atac mortal.

(Llac on va caure l'espasa)

Això va entristir molt a Sael, però també va generar molt odi cap a l'ogre. Sael va agafar forces i li va clavar una estocada al pit a l'ogre, travessant-lo i fent-lo dessagnar. L'àngel guàrdia el va felicitar i li va dir que s'acostés al llac. Aquest es va il·luminar i una roca amb una espasa clavada es va alçar. Sael va intentar treure-la amb totes les seves forces, però no ho va aconseguir. Llavors va escoltar la veu de la Gaiel, no s'ho podia creure, havia reencarnat en un àngel! La Gaiel li va donar l'espasa a Sael i aquest va plorar de felicitat, la seva amiga havia reviscut i havia aconseguit l'espasa. La Gaiel es va acomiadar d'ell, li va dir que havia de tornar al cel, el guàrdia protector, li va dir a en Sael que havia d'anar a un altar sagrat. Va arribar i es va trobar a Odín i aquest li va dir que ell era l'escollit, que era l'hereu d'aquella llegendària espasa. Va ser beneït i va ser anomenat Sael el celestial. Ja havent aconseguit l'espasa, va tornar a Hobbes, i li va agrair a Archer. Més tard va passar pel poble de la Gaiel i va anunciar la seva mort. El rei va planificar un funeral molt especial per ella, ja que va ser la primera noia que es va convertir en una cavallera reial. A més, Sael, els hi va explicar que havia reencarnat en un àngel. A Sael només li quedava una cosa per fer, tornar a Partinus. La notícia que era l'hereu de l'espasa d'Odín va arribar a tot arreu, llavors, quan va arribar, va ser rebut com si fos el mateix rei del regne. Edgar, l'anterior rei va morir, així que el rei que governava en aquell moment era Destra. Aquest últim estava molt gelós perquè tothom demanava que Sael fos el rei i per culpa de tota la pressió generada pel poble es va anunciar un combat a mort d'en Destra i en Sael on el guanyador seria el rei. Va arribar el dia i Destra va fer trampes un altre cop. Va enverinar la seva espasa. El combat va començar i Sael es veia molt superior. Destra, confiava en el verí, però ell no sabia que en Sael havia sigut beneït, així que el verí no el va afectar. Sael tenia a en Destra a terra i es disposava a posar fi, però Sael va perdonar-li la vida i li va dir que no el mataria, però ell seria el rei. En Destra no podia fer més que acceptar el tracte així que això va fer. Els dos van llençar les seves espases a terra per fer veure que el combat s'havia acabat. Però va passar una cosa inimaginable, Destra va agafar ràpidament l'espasa d'Odín i se la va clavar al pit a Sael. Ningú s'ho podia creure mentre que en Destra reia malèvolament. Després de morir, en Sael es va reencarnar en un àngel i seria el futur guàrdia protector. Destra es volia emportar l'espasa, però aquesta va començar a pujar fins que ja no es podia veure i l'espasa va tornar amb Odín.

(Altar on Odín va parlar amb Sael)

DIFERENTMENT IGUALS

Hi havia una vegada un immens univers desconegut on vivien una espècie d'éssers vius molt estranys. Tenien un aspecte molt semblant a l'espècie humana, però a la vegada molt diferent: tenien el cap gros i no tenien orelles ni dits. Aquestes espècies es dividien per colors, i entre elles no podien tenir cap mena de contacte, ja que existia una llegenda que deia que tots aquells de diferents colors que s'ajuntessin, serien castigats. Ningú mai ha posat a prova la llegenda, així doncs, ningú sabia que passava si els colors es barrejaven.

Cap d'aquests éssers tenia nom, és a dir, se'ls anomenava per un número de referència i el seu grup de color. La protagonista d'aquesta història és es deia 222, ella pertanyia al grup de color blau. Tots els éssers treballaven a una fàbrica, era groga per l'exterior i semblava petita, però per dins no ho era gens, semblava enorme. L'establiment estava dividit per colors, la cadena de treball començava amb el verd i acabava pel rosa. Abans d'aquest últim, es trobava el blau. Cada color tenia el seu propi lloc i espai de treball. Tots els treballadors de la fàbrica han treballat allà gairebé tota la seva vida, a més vivien en barris separats. La fàbrica era el punt de trobada dels colors per treballar en la cadena i estaven molt acostumats a la convivència independent de cada color. En general els habitants no tenien cap problema amb la divisió de colors, però la jove 222 blau, no hi estava a gust amb aquesta norma. Ella volia fer amics diferents, ja que sempre estava amb els mateixos, els del seu grup de color. La jove sempre es fixava en els altres treballadors de diferent aspecte de la fàbrica, però des de que va començar a treballar allà, sempre es fixava en un noi específic, el 450 rosa. Ell des de sempre, també s'havia fixat en 222, els dos semblaven tenir interès mutu en crear una nova amistat, però cap dels dos s'atrevia a fer el primer pas per por a ser castigats per la llegenda.

Un divendres, la noia va marxar molt pensativa a casa i va estar meditant durant el cap de setmana si valdria la pena arriscar la seva vida tant personal com professional per presentar-se a aquell noi, la seva ment estava feta un embolic, no tenia res clar. Dilluns al matí va decidir aixecar-se del llit, ser valenta i presentar-se a ell. Al descans de mig matí, estava molt nerviosa perquè no sabia que podria passar si tenia contacte amb ell, tampoc sabia si ell estava disposat a conèixer-la i deixar la por enrere de la intrigant llegenda. 222 es preguntava; i si no em vol conèixer?, i si em passa alguna cosa per la maleïda llegenda, i si m'estic arriscant massa?... Ella seguia molt nerviosa, però el que realment l'estava matant era el fet de no poder viure la vida com ella realment volia, i el que ella realment desitjava era parlar amb 450 rosa.

Finalment es va apropar al jove quan el va trobar sol, ell la va veure de lluny i de cop i volta li va canviar la cara, es va quedar pàl·lid i no sabia com reaccionar, no s'esperava que 222 s'apropés a ell, que ningú de cap altre color se l'apropés. En arribar, es va quedar muda, no sabia que dir per si l'antiga llegenda finalment es complís i els passes alguna cosa de veritat. Va estar a punt de tornar a marxar i llençar tot el que a ella li feia feliç a la brossa, però va agafar força i va pensar: per a què viure amb por i sense fer el que realment em faria feliç?, tot seguit la noia va decidir parlar:

- Hola, soc la 222- va dir nerviosa

Ell no va contestar, es va quedar petrificat, no sabia com reaccionar.

- Hola- va contestar després d'uns minuts de silenci incòmode. -No sabia com presentar-me, no sabia si tan sols ho hauria d'haver fet, tenia molta por de la llegenda.
- Ho sé, jo també la tenia, de fet estic neguitosa pel que ens podria passar en qualsevol moment.

La parella va començar a conèixer-se, durant dies i dies van seguir tenint contacte d'amagat per por a que la llegenda tingués lloc.

Cap esdeveniment va ocórrer durant els següents dies, però de cop i volta, un altre dia qualsevol a la fàbrica van aparèixer quatre ninots metàl·lics, eren grans i semblaven passats, dos d'ells tenien aspecte rovellat com si haguessin passat molt de temps en un lloc fix i sense moure's. Els altres dos semblaven més bé nens petits, però continuaven sent grans, a diferència dels altres els petits no estaven rovellats i aparentaven estar molt ben conservats o potser eren nous. Aquests quatre afirmaven ser els creadors de la llegenda:

- Així doncs, tu ets la valenta que ha desafiat a la llegenda, oi? -va dir un dels quatre rovellats
- Que? Com? Qui?, mmm... jo...- va dir 222 avergonyida. No es pensava que la maleïda llegenda fos real després d'uns quants dies sense cap conseqüència.
- Com escoltes, tu has sigut la que ha incomplert les normes juntament amb ell!- va dir mirant fixament al noi.
- Doncs si!, hem sigut nosaltres- va intervenir 450 ràpidament. - No ens hem d'amagar, la nostra amistat és real, no hauríem de ser castigats.
- Tens tota la raó, la nostra amistat és superior a qualsevol maleïda llegenda. -va tornar a intervenir ella.
- No digueu bogeries, sabeu de sobres que amb el tema dels colors no podeu jugar, i menys fer-vos amics és una barbaritat! Per aquest motiu, sereu castigats de per vida -va contestar el ninot amb un somriure maliciós.

En un tres i no res, els dos amics van ser portats en tren a l'amagatall dels ninots, aquest era enorme, fosc, d'aspecte abandonat i estava ple d'arbres gegants que et feien sentir a qualsevol un ésser minúscul al voltant d'ells.

- I que serà dels que ens han vist junts, sabran la veritat de la llegenda i de la vostra existència. -Va dir la noia nerviosa.
- Això a tu no et convé, però ja que ets tan curiosa, en acabar amb vosaltres esborrarem a tots qualsevol record que tinguin de vosaltres i és clar, de nosaltres d'aquesta manera el misteri de la llegenda seguirà sent el que era, un misteri. -Va respondre aquesta vegada un dels ninots nous i petits.

Els dos amics es van agafar amb força de les mans, mentre estaven rodejats d'altres éssers petrificats, ells acabarien just de la mateixa manera. Van sospirar, es van mirar tant amb tristesa com amb orgull, per una banda per haver de posar fi a la seva amistat i a la seva vida, però per l'altra per haver-hi trencat les regles, havien aconseguit establir una amistat més forta que una antiga llegenda. Un dels ninots metàl·lics vells, els va petrificar amb totes les seves forces.

I allà van romandre immòbils, en la mateixa postura, en el mateix lloc, durant la resta de l'eternitat.

I fins aquí aquesta història d'una amistat impossible, val més arriscar per ser feliç que viure infeliç per culpa de la por.

EL MISTERIO DEL CUADRO ROBADO

En el año 1900, inauguraron en la localidad barcelonesa de Mollet del Vallés, un museo llamado Museo Abelló. Este museo fue adquiriendo mucho poder adquisitivo y prestigio, parte de ello gracias a la implicación y tenacidad de su inversor Florentino Pérez.

El pintor y escritor Caravaggio exponía algunas de sus obras en dicho museo. Sin embargo, fue detenido a sus 35 años por el significado de sus obras, ya que iban en contra de la ideología política que constituía el estado español.

Esta detención tuvo mucha repercusión y, por consiguiente, polémica por parte de los ciudadanos españoles en todo el país, ya que la población se sentía identificada con la mentalidad y la forma de actuar de Caravaggio.

Cuando salió por las noticias la detención de este artista, los españoles salieron a las calles a manifestarse (algunas nada pacifistas) frente al edificio de la justicia.

Caravaggio, mientras estaba en la prisión de la Modelo en Barcelona, recibió muchos abusos y amenazas por parte de los prisioneros, como también por parte de la penitenciaría, ya que se le prohibió pintar y escribir obras con el fin de hacerle pasar su estancia en la cárcel lo más difícil posible, como castigo de los hechos. Pero él no se rindió. Como aficionado que era a la pintura, improvisó con lo que tenía en la celda, que era bien poco: creó un lienzo a partir de arena, excrementos y agua. Para la tinta, preparó una mezcla de carbón y sangre, y empezó a pintar. Su representante se enteró y no dudó en ir a buscar la obra.

EL DIA ESTRELLADO

CARAVAGGIO, 1945

RÉPLICA EL DÍA ESTRELLADO

A los dos meses de crearla, Caravaggio fue asesinado en la prisión por un ex-presidente del gobierno español en 1949 (cuyo nombre no queremos recordar). Su muerte fue muy significativa para la pintura española de aquella época y fue reconocida como "El día estrellado". Fue subastado en París y Florentino Pérez lo adquirió por 3 millones de €.

Contactaron con él para el envío del cuadro, pero Florentino no quiso ir a buscarlo personalmente, ya que podrían haber consecuencias no deseadas. El hombre contrató una empresa de envíos privada para tener mayor seguridad y no dudó de ellos.

El día del envío, a la hora que debía llegar el paquete con el cuadro, se pusieron en contacto con él para notificarle que había habido un retraso con dicha entrega. En ningún momento, él sospechó que estaban tramando algo fraudulento e ilegal con la obra.

Pasados unos días, le entregaron el cuadro, tal y como habían acordado entre ellos. Al abrir el paquete, comprobó que el cuadro había llegado sin ningún rasguño, roto o imperfección: estaba en perfectas condiciones. Sin embargo, no tenía buenas sensaciones. Lo revisó varias veces y se percató de que ese cuadro no era el auténtico, no era el suyo. No dudó ni un minuto y contactó rápidamente a la policía. Tras unos días de investigación, descubrieron que la empresa privada de envío cambió el cuadro por una réplica durante el trayecto. De ahí, que no llegara a la hora establecida.

Esta empresa privada, llamada Sour, contactó con un hombre para venderle el cuadro y hacer el intercambio. Transcurridos unos días, encontraron el cuadro en casa de un hombre llamado Antonio Domínguez, un fiel seguidor y muy amigo de Caravaggio. En comisaría abrieron un expediente y, al investigar, descubrieron que no era el primer delito que habían cometido, sino que en la manifestación que se había cometido había sido uno de los organizadores.

Le entregaron el cuadro a Florentino Pérez y siguió invirtiendo en su museo. Por otro lado, Antonio Domínguez fue encarcelado en la misma celda que Caravaggio y fue un sueño para él, ya que iba a vivir en la misma celda en la que su ídolo había vivido y dibujado, a lo largo de su estancia, la obra por la que estaba encarcelado.

Desafortunadamente, Florentino Pérez murió a sus 78 años, pero su familia siguió creciendo con el museo. Actualmente, es reconocido como uno de los más importantes de Europa y tiene un valor total de 1,7 billones de €.

LA FINESTRA

ESCOLA ANSELM CLAVÉ

Mollet del Vallès
23 d'abril de 2021